

“Veliki Prijatelj, ki nikoli nikogar ne izda”

Iščeš družbo prijateljev in v pogovoru z njimi je zaradi njihove ljubeznivosti in prijaznosti pregnanstvo tega sveta lažje, ... čeprav nas prijatelji včasih izdajo. — To se mi ne zdi slabo. Toda ... zakaj vsak dan z večjo gorečnostjo ne iščeš družbe, pogovora z velikim Prijateljem, ki nikoli nikogar ne izda? (Pot, 88)

13. september

Naše življenje je od Boga in uporabiti ga moramo v službi Njemu, v dobrobit duš. S tem bomo dokazali, z besedami in z dejanji, globino krščanskih zahtev.

Jezus pričakuje, da bomo gojili to željo po njegovi znanosti, da nam ponovi: *Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije*. Pa mu odgovorimo: nauči nas pozabiti na same sebe, da bomo lahko mislili Nate in na vse ostale. Na tak način nas bo Gospod spremljal v svoji milosti, tako kot takrat, ko smo začenjali pisati — se spominjate tistih krogcev iz otroštva, ki smo jih pisali z učiteljevo pomočjo? —, in tako bomo začeli okušati srečo, izpovedovati svojo vero, spet milost božjo, tudi to v nedvomnem izrisu krščanskega vedenja, kjer lahko vsi razberejo božja dela.

On je prijatelj, pravi prijatelj: *vos autem dixi amicos*, pravi. Nas

imenuje prijatelje, in On je naredil prvi korak; prvi nas je ljubil. Vendar nam svoje ljubezni ne vsiljuje, jo ponuja. Prikaže nam jo z najjasnejšim znakom prijateljstva: *Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.* Bil je Lazarjev prijatelj in je jokal, ko ga je videl mrtvega. Če nas najde hladne, brez volje, morda otrple v našem ugašajočem notranjem življenju, bo njegov jok življenje za nas: *Prijatelj, rečem ti: vstani in hodi!* Izvleci se iz tega ozkega življenja, ki ni življenje. (*Jezus prihaja mimo, 93*)
